

Homenatge sincer a certs homes

Sempre surten als medis de comunicació, ja sigui prensa escrita, ràdio, televisió... notícies preferentment negatives, amb morbo, i si pot ser amb sang i fetge, suposo que tenen més audiència que les notícies bones, i aquí és on vull anar a parar, tinc la necessitat de reivindicar la generositat, paciència, delicadesa, sensibilitat de tots aquells homes que es trobin representats en el que explicaré.

Són una parella amiga de fa molts anys i que en cap moment podien imaginar-se que la seva vida tindria tantes etapes i tan diferenciades, i no deixo de pensar de que d'altres parelles els pot haver passat el mateix.

Són d'una població propera a Barcelona, (ara ja no hi ha límits, totes estan unides), però en aquells temps era un poble, tothom es coneixia, la seva joventut va ser la de festes a casa d'un o d'un altre (guateques) envoltats d'amics, sortides a la muntanya, primeres anades a la neu, sense l'equip adequat, no com ara, i passant molt de fred, envelats per les festes majors, mes de Maria amb flors i capellans (que no savien quins pecats inventar), vermut els diumenges amb la roba més nova, treballar i estudiar al mateix temps, nervis, noviatge, la mili, buscar pis, i fins i tot el casament.

Sempre amb esforç i

dedicació continuada a la feina, a la casa i algú temps més tard als fills.

Durant uns anys, la relació d'amistat va decaure per les noves activitats que va portar la vida per a tots en aquells anys buscant una situació familiar, laboral i una estabilitat per reiniciar el que havien deixat de banda durant un temps.

Han passat l'etapa crítica de les separacions (molts d'altres amics ho han fet), i ells segueixen endavant amb el que al casar-se lo únic que savien és que eren un meló tancat que al obrir podia sortir bo o no.

Ja són al que es diu la tercera edat, (que jo particularment, penso que és la primera per experiència, sentit pausat de les coses, del humor, la paciència adquirida amb el temps i el no tenir horari per fer tot alló que anys avans no es podia fer) Amb una mirada saben el que vol un de l'altre, no els cal dir res, i totes les hores del món per estar junts, pensant en quins viatges faràn, quina activitat nova portaran a terme o a quin jardins aniran a fer la propera passejada.

Han estat sempre sans, molt atafegats, com a persones inquietes que són tots dos, alló que es diu 'culs de mal seient' però sans. En aquests moments, ella ha estat diagnosticada de fibromialgia i síndrome de fatiga crònica, i els va semblar que el món

s'enfonsava, però tot el que passa en aquests moments els ha fet créixer més l'amor, la camaraderia... S'han canviat les tornes, ell ha agafat el timó i s'ocupa de la casa, d'anar a comprar, de fer el dinar o sopar, netejar, i el que calgui, i dedica tots els minuts, hores, dies, a fer que aquesta malaltia, no trenqui alló que durant tans anys els ha mantingut units ('para lo bueno y para lo malo, hasta que la muerte los separe') i la mima, l'acompanya als metges, la fa sortir de casa per passejar, que l'hi és bo..., la fa sortir arreglada, pintada, que fassi goig... és el que es diu, un 'solete' de marit. La meua amiga, em diu que plora, però no per el dolor i cansament que l'acompanya, sinó per veure lo feliç que la fa el seu marit, amb quant d'amor la tracta, la paciència que té amb ella i com fa les coses que avans mai havia fet sense una queixa, ni mala cara.

Ara té clar, que el meló l'hi ha sortit, ni massa madur ni fort o sigui al punt, i amb un grau molt elevat de dolçor, dels que costa de trobar.

El meu reconeixement a tots aquests homes anònims, sacrificats, volcats a les dones i a la família i dels que poques vegades es parla. ■

■ maite vivancos
presidenta d'AFIMOIC